

Potser sí

No sé pas per on començar. Estic tan avorrit aquí esperant que potser entretenint-me a explicar la meva situació tal vegada se'm faci més passador. És tan complex tot plegat, tan incomprendible... Ni tan sols tinc clar si aquestes paraules arribaran a algú i si aquest algú les podrà desxifrar o entendre. Ara mateix estic sol, encara que si volgués podria relacionar-me amb els altres que es troben en la mateixa circumstància. Sempre parlem dels records del passat que cadascú adúltera com més li plau, però n'estic tip, al principi ja m'estava bé però ara ja se'm fa feixuc.

Tinc ben viva la meva arribada. La vista se'm perd fins a l'infinit d'aquest paisatge, per anomenar-lo d'alguna manera, tot és llum, claror sense ombres, monòton, transparent. Tot és soledat i silenci, em noto desvalgut, desconcertat, espantat, insegur, amb un sentiment de buidor que m'aclapara. Què representa aquest lloc? Mai abans n'havia vist cap d'igual. Què m'ha passat? Com hi he vingut a parar? M'he de sobreposar, demanaré ajuda, però a qui, si no es veu ningú? Esporuguit com em trobo m'esgargamello xisclant però la veu me la sento buida, sense esma. I ara què faig, com me'n surto d'aquesta? A punt de llançar un esgarip d'impotència em sembla sentir una remor, com un murmurí que em digués alguna cosa.

-No t'escarrassis a cridar, no cal, tothom que vol t'escolta.

Al meu entorn no adverteixo res més que la blancor d'aquella llum que tot ho omple. Ho he imaginat?

—Que hi ha algú? Qui em parla? On soc?

—Bé, bé, bé... tranquil —algú em xiuxiueja, però qui?—. Les preguntes d'una en una, que totes tindran resposta. Per començar aquí no parlem, ens comuniquem. Soc com si diguéssim el teu ambaixador i no em veus perquè encara no hi estàs fet, a aquest lloc. Imagina't com et penses que soc i així em discerniràs.

Què representa aquest malson? Què són aquestes bajanades? Em sento neguitós, no entenc res del que m'està passant. M'adono que tampoc em veig, físicament estic absent, no tinc cos, no tinc cames, no tinc braços, ni cap, res... Hi soc i prou.

—Quina broma de mal gust és tot això?

Ara sí, acabada la pregunta, ara sí que percebo a qui m'està parlant. Un home alt, corpulent, nas llarg i afilat, ulls blaus de mirada tranquil·la, llavis prims que tot just apunten un somriure amable, pell bruna, barba blanca com la neu que li arriba al pit, cabellera llarga fins a les espatlles del mateix color, com la túnica que es perllonga fins a terra tapant-li els peus.

—Broma cap, això és seriós, com més aviat ho entenguis i ho assumeixis millor per a tothom, i per a tu per descomptat. Estàs mort...

No reaccio. Estic esmaperdut. Ara sí que contemplo el meu cos, és el de sempre, el toco per assegurar-me que no somnio. Un moment, ho

he sentit bé? M'està dient que estic mort; llavors, com pot ser que m'estigui palpant, que estic dialogant amb aquest... qui sigui, que estic pensant i raonant...? M'adono que tota la roba que duc al damunt és una bata blau cel que porta el nom d'un hospital, amb lletres vermelles, sobre el mugró esquerre. Noto que estic escabellat i amb barba de dies. Quina fila que dec fer...

—A veure si ho entès bé... M'estàs dient que m'he mort? Llavors com és que et veig palplantat davant meu? Que puc grapejar-me? Que t'estic parlant?

—Ja t'he dit abans que no estem parlant, només ens comuniquem i que m'estàs contemplant com vols que sigui i canviaré l'aspecte quan desitgis variar-me'l. Tu mateix ara t'estàs veient, m'imagino, com anaves l'última vegada que encara eres viu, i variaràs la teva pintura quan et cansis d'anar com vas.

—No comprenc res del que m'estàs explicant.

—Normal. Mira, ara et deixaré perquè t'assosseguis i et vagis fent a la idea que has abandonat el que fins ara coneixies com el món dels vius i que aquí és una altra cosa. D'acord? I estigues atent, possiblement escoltaràs a d'altres que estan en la mateixa circumstància. Imagina-te'ls, comunica-t'hi, t'ajudarà.

Em quedo bocabadat i sol. Què caram m'està passant? No pot pas ser... Igual he agafat una febrada que em produeix al·lucinacions. Ha de ser això, no n'hi ha d'altra. De cop i volta em ve a la memòria que sí, que estava malalt, i em veig a l'habitació de l'Hospital, voltat de la meva

dona, del fill, la jove i la meva germana, tots amb cares llargues i fent veure que no passa res. Un tub al nas em bufa oxigen, per un catèter al braç, endollat a una bossa suspesa del penjador que hi ha al costat del llit, m'inoculen un líquid translúcid, i a un dit de l'altra mà porto encaixat una mena de didal que està connectat a una màquina del fons que va fent vip... vip... mentre que a la pantalla que duu al davant una ratlla puja i baixa al ritme dels vips.

—Nen, el pare se'n va —sento que la dona diu en veu baixa dissimulant un sanglot.

—Mare... ja ho sé. Fa temps que està malalt i pateix. Per allargar-li l'agonia tan de bo li farà Déu enduent-se'l.

—No diguis això ni de broma!

Les tres dones arrenquen un plor silenciós. Al noi també li apunten les llàgrimes, fa el cor fort.

—Avui fa més mala cara, no et sembla que té un color més trencat? Fins i tot li veig el nas com afilat, no?

—Mare... no crec que aguantis massa, hem d'estar preparats... El metge ja ens ho ha dit ben clar...

Enraonen fluixet. Pensen que no capto el que estan parlant i sembla que m'ho estiguin dient a cau d'orella, encara que cada vegada els distingeixo més difusos, com si estigués absent i fora del grup. Enmig d'una boira veig ma germana i la dona llagrimejant abraçades. La Nora rodeja per les espatlles al fill que m'estreny la mà amb tendresa...

No tinc record de res més. Potser sí que he traspassat, però traspassat a on? Em creia que un cop mort tot s'havia acabat, es veu que no. Ves a saber a quin lloc he anat a parar, no té pas pinta de ser l'infern això, ni el purgatori tampoc. Encara sort! Però ara que hi penso, no van dir que el purgatori no existia? No en tinc ni idea, la veritat, era un descregut i no hi parava massa atenció a aquestes coses. Com que era un descregut? Ara ja no ho soc? Quin desconcert, tot plegat... Potser soc al cel, pel que he entrevist fins ara tot és tranquil i calmat. La llum blanca, la claror al final del túnel. Però què m'estic empatollant? Que jo sàpiga ningú ha tornat per explicar què ha trobat després de morir-se, ningú ha aclarit com és el cel, el nirvana o com vulguis dir-ne, si pel cas n'hi ha, clar. N'hi ha que deien que ens reencarnem... Però com que deien? Ja hi torno, pensant en passat? Si hagués mort ja s'hauria acabat. El que passa és que estic fotut, per això m'he vist a l'hospital, em deuen tenir sedat i estic desvariejant... Fet i fet ja lliga amb el que aquell individu d'abans m'explicava, bé... comunicat, com diu ell, que me l'imaginés com em vingués de gust i que així és com el veuria. Vegem si no és un bon galimaties tot plegat, per força ha de ser un malson.

Una veu fina, gairebé imperceptible, em treu de l'embadaliment.

—Hola, ets nou?

Altra vegada? La brometa ja està passant de taca d'oli!

—Ja n’hi ha prou, no? Qui dimonis em parla?

—No t’esveris, tranquil. Soc el primer amb qui enraones des que has arribat?

—No, abans crec que he parlat amb algú altre, que no tinc ni idea de qui es tracta, ja que no l’havia vist mai.

—Ah! Llavors sí que acabes d’arribar. Perquè no t’han explicat què som, ni què fem, ni el futur que ens espera, oi?

—Futur? De què enraones si es pot saber? M’acaben de dir que m’he mort i tu em parles de futur? A veure si us aclariu d’una vegada!

—No t’acaloris! Sí que ets geniüt, tu!

—Home, no n’hi ha per a menys! Sembla una presa de pèl. Ara que hi caic! M’has preguntat què som, en plural. Què em vens a dir? Que tu també estàs mort? Vinga, embolica que fa fort!

—Doncs sí, també estic mort, millor dit morta, i per poder-nos entendre millor, que prou enredada que està la situació per aquí, faré servir les paraules i expressions que fins ara ens han estat habituals, d’acord?